

The poster is a vertical composition. The top half features a close-up of a woman's face with dramatic, dark eye makeup and a slight smile. The bottom half shows a night scene of a stone bridge over a river, with people walking on it and lights reflecting on the water. A large, stylized graphic of purple and pink wavy lines is overlaid on the center. The title 'VIERA VALLA' is written in large, white, serif capital letters across the middle. Below it, the subtitle 'SISILIALAINEN PUOLUSTUS' is in smaller, white, sans-serif capital letters. At the bottom center, the publisher's name 'WSOY' is visible.

VIERA VALLA

SISILIALAINEN PUOLUSTUS

WSOY

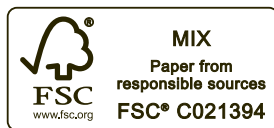
VERA VALA

SISILIALAINEN PUOLUSTUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tämän kirjan kirjoittamiseen on saatu tukea
WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.
Nietzschen lainauksen sivulla 355 on suomentanut J. A. Hollo.

© VERA VALA JA WSOY 2023
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-47283-5
PAINETTU EU:SSA

*Tämä kirja on omistettu
kaikille niille, jotka
joskus ovat huojuneet
jyrkänteen reunalla.*

Sisilialainen puolustus eli musta sotilas ruutuun c 5 on suosituin vastaus, kun valkea avaa pelin siirtämällä sotilaan ruutuun e 4. Erityisesti kokeneet pelaajat osaavat hyödyntää Sisilialaisen puolustuksen eri variaatioita, sillä se ei ainoastaan tasoita valkoisen avausetua vaan suo mahdollisuuden aggressiiviseen vastahyökkäykseen. Monimutkaisuus tekee siitä kuitenkin vaikeasti hallittavan, ja ilman tarvittavaa kokemusta ja kylmiä hermoja peli saattaa ryöstäytyä helposti käsistä.

PROLOGI

MIKÄÄN NIHKEÄN kuumassa kesäillassa ei antanut olettaa, että kuolema raatelisi pian riekaleiksi Emmen maailman.

Emma ja Alina päivystivät tavallisella paikalla valtatievarrella, ja seksinnälkäisiä asiakkaita riitti kummallekin. Yksi tutuista diilereistä oli pysäköinyt autonsa tien varteen, ja Alina keinui kaiuttimista kuuluvan kesähitin rytmissä. Emma ei olisi voinut etukäteen kuvitella, että juuri tätä muistoa hän vaalisi tytöstä. Musiikki ja Alinan typerän hellyttävä hymy. Viimeinen ilta yhdessä.

– Et voi antaa alennusta ja vielä vähemmän ilmaiseksi, Emma sanoi. – Me tarvitaan joka ainoa seteli.

– Mutta se oli niin söpö. Lisäksi se oli sen eka kerta.

Emma huokaisi. Heppu käytti todennäköisesti samaa tarinaa aina, kun kävi huorissa. Tuskin Alinakaan sitä oli uskonut. Olipa vain halunnut olla hetken aikaa niin kuin useimmat ikäisensä. Kuvitella, miltä tuntuisi harrastaa seksiä siksi, että halusi, eikä siksi, että tarvitsi rahat.

Alinan iässä Emma oli käynyt treffeillä. Silloin kun pakka oli vielä pysynyt koossa. Hän oli asunut äidin kanssa ja työskennellyt enon vastaanotolla, ja vaikka palkka oli ollut pieni, niin se oli riittänyt kivoihin vaatteisiin ja juhlimiseen.

Sitten Emma oli tavannut Lucan ja kaikki oli alkanut mennä päin helvettä. Emma oli ehtinyt väärentää vain pari reseptiä,

ennen kuin jäi kiinni. Äiti oli onneksi estänyt veljeään nostamasta syytettä, mutta läheltä oli pitänyt.

Emma oli häipynyt. Lucan luona ei voinut asua ilmaiseksi, mutta nätin ja nuoren oli helppo ansaita rahaa. Milanon yössä rentoutuvat liikemiehet eivät kitsastelleet. Kaikki tiesivät, mikä oli pelin henki, mutta useimmat kohtelivat häntä kuin leidiä. Ulkomaalaiset olivat sekä parhaimpia että pahimpia. Heillä oli rahaa, mutta joillakin myös outoja pyyntöjä.

Silloin Emmalla oli tosin ollut vielä varaa kieltäytyä.

Emma juhli paljon, Luca sai fiksinsä. Emma ei koskaan olisi koskenut suonensisäisiin. Mutta sitten Emma oli kokeillut shabuua. Sitä ei tarvinnut piikittää, ja kaikki se räplääminen piipun kanssa oli suoranaista taidetta. Filippiiniläinen oli antanut ensimmäisen annoksen puoli-ilmaiseksi, ja sen jälkeen se olikin ollut menoa.

Onneksi Alina keskeytti Emman ajatukset ennen kuin ne ehtivät tempautua syöksykierteeseen.

– Pyydän tuplahinnan seuraavalta, Alina sanoi ja hymyili.

Alina tiesi, että hänen hymynsä antoi paljon anteeksi. Se sai hänet näyttämään vielä nuoremmalta kuin hän olikaan. Ellei Emma olisi nähnyt Alinan henkkareita, hän ei olisi koskaan uskonut, että tyttö oli jo 21-vuotias. Alina näytti alaikäiseltä, ja siksi hänellä oli enemmän asiakkaita kuin Emmalla.

Helvetin pervot.

– Kunhan saat edes jotain hintaa, Emma sanoi. – Muista, että meillä on tavoite.

Tavoitteista oli puhuttu myös kuntoutusyhteisössä, jossa he olivat tavanneet. Kun iski tarve unohtaa todellisuus edes hetkeksi, piti ajatella tavoitetta. Ikään kuin se olisi ollut niin helppoa.

Emman ja Alinan päämäärä oli yhteinen asunto. He voisivat etsiä asiakkaita netistä ja ottaa heidät vastaan kotonaan.

He eivät hyväksyisi ketä tahansa, vaan asiakas tarkistettaisiin etukäteen, ja toinen varmistaisi aina selustan tai käytettäisiin turvakameroita. Tulisi vakiasiakkaita, ja kaikki olisi siistimpää ja parempaa.

Kun Emman piti vaimentaa mielessä kaikuva kohina, hän ajatteli omaa kotia. He hankkisivat paikan, jonne Alina voisi tuoda poikansa, ja Matteosta tulisi vähän niin kuin Emmankin oma. Jostain mielen takamailta nousi vaarallisia muistoja, sormeen takertunut nyrkki ja nousevasta maidosta kivistävät rinnat, mutta hän pyyhkäisi mielikuvat nopeasti syrjään. Mennyt oli mennyttä. Alinan kanssa heillä oli mahdollisuus uuteen alkuun.

Tosin Matteo ei tunnista enää Alinaakaan äidikseen, mutta sitä kumpikaan ei halunnut ajatella. Koska jos ei olisi päämäärää, niin sitten millään ei olisi mitään väliä. Mutta ensin olisi säästettävä rahaa vuokratakuuseen.

– Voi hitto, mä tiedän ton auton, Alina sanoi.

– Jos sä haluat, mä hoidan sen, Emma sanoi. – Sä voit levätä.

Alina huokaisi. – Ei se ole asiakas, se on se hiton jeesustelija. Se, joka heivas mut sinne yhteisöön. Mä en jaksaisi just nyt kuunnella sen saarnoja siitä, miten mun pitää tehdä parannus ja aloittaa uusi elämä. Se tietää Matteostakin. Mene sä piiloon tonne, muuten se alkaa saarnata sullekin.

Alina työnsi Emman puun taakse piiloon.

– Ciao, Emma kuuli Alinan sanovan. – Kuule, mä tiedän, mitä sä ajattelet, mutta kaikki ei ole niin kuin sä luulet. Mä aion hankkia kämpän. Mä muutan sinne yhdessä Matteon kanssa. Ihan pian.

– Millä sinä aiot rahoittaa elämäsi Matteon kanssa?

Emma ei pitänyt miehen äänestä. Siinä oli sellainen tuomitsevan alentuva sävy, johon hän oli lopen kyllästynyt. Joillekin ei mennyt kaaliin, että tämä oli ammatti siinä missä muutkin. Mieluummin Emma oli seksityössä kuin vaikka puhelinmyyjänä.

Sitä hän oli jaksanut pari viikkoa kuntoutusyhteisön jälkeen. Seksiä ostavat puhuivat ystävällisemmin kuin ne, jotka olivat haistatelleet, kun hän oli kertonut millä kivalla asialla sillä kertaa soitteli.

– Kyllä mä jotain keksin, Alina vastasi miehelle tuttuun, toiveikkaaseen sävyyn.

Alina ajatteli aina, että asiat järjestyvät jotenkin. Ehkä tytön ikuinen, täysin perusteeton optimismi oli yksi syy siihen, että Emma oli päätenyt pitämään tästä huolta. Jos Emma ei olisi ollut vahtimassa, Alina olisi uskonut jonkun parittajan katteettomia lupauksia.

– Sinä vain jatkaisit samaa rataa, vaikka saisit Matteon luoksesi, mies sanoi Alinalle. – Sinä sait jo mahdollisuuden muuttaa elämäsi, mutta et ottanut tarjousta vastaan.

– Kuule, mitä jos itse jatkaisit matkaa? Sä estät oikeita asiakkaita pysähtymästä tähän.

Hetken hiljaisuus, ja Emma kuvitteli miehen jo antavan periksi. Mutta tyyppi onnistuikin yllättämään.

– Minä maksan sinulle, Emma kuuli miehen sanovan. – Palkkaan sinut koko illaksi. Yksi kaverini on ihastunut sinuun ja haluaa tavata.

Olisikohan kaveri samanlainen tiukkapipo, joka vaahtoaisi tuntikaupalla moraalisesta rappiosta? Mutta ainakaan Alinan ei tarvitsisi jännätä, millaisia asiakkaita tulisi. Viime aikoina oli kohistu sarjamurhaajasta, jota kutsuttiin Harlekiiniksi. Psykoopaatti tappoi huoria ja pani näiden naamalle harlekiininaamarin ja jonkin korun ranteeseen.

Tekopyhän saarnaajan seurassa Alina ainakin olisi tämän illan turvassa, eikä Emmankaan tarvitsisi huolehtia.

– Kaverillani on sinulle lahja, mies sanoi odottaessaan Alinan vastausta. –Tule nyt, hän ei malta odottaa, että saa antaa sen sinulle.

Se ratkaisi asian, Alina rakasti kaikenlaista krääsää. Emma kuuli, miten ovi avautui ja sulkeutui, kun Alina astui autoon.

Myöhemmin Emmaa suretti, ettei hän muistanut, mitkä olivat Alinan viimeiset sanat. Hän muisti vain musiikin tahdissa keinuvan Alinan ja tämän hölmön, suloisen hymyn.

ENSIMMÄINEN SIIRTO

NÄKY KYLPYHUONEEN peilissä sai Sallan hätkäh-tämään, vaikka hän oli tiennyt heti, että iskusta jäisi jälki. Hän oli tehnyt illan aikana pahan virhearvion, ja sen seuraukset näkyivät hänen poskipäässään. Mustelma herättäisi huomiota, kun hän vajaan tunnin kuluttua tapaisi oikeuspsykologian työharjoitteluaan valvovan professori Ruth Segren.

Oikeuspsykiatrian ikonina pidetty Ruth antoi konsulttiapua sarjarikoksia tutkivalle Väkivaltarikosten analyysiyksikölle. UACV:ksi kutsuttu yksikkö oli pyydetty hätiin, kun Milanon seutua terrorisoiva, Harlekiiniksi kutsuttu sarjamurhaaja oli muutamaa viikkoa aikaisemmin surmannut neljännen uhrinsa.

Tänään heidän oli tarkoitus analysoida Harlekiinin psyko-logista profilia. Mutta kuinka uskottava Salla olisi profiloijana, jos hänen kasvonsa näyttäisivät yhtä murjotuilta kuin elottomina löydettyillä uhreilla?

Salla otti peitevoiteet esille ja aloitti meikkausurakan. Vahvasti ehostetut silmät ja tumma huulipuna veisivät huomiota poskipään mustelmasta. Tavallisen, tiukan letin sijaan Salla solmi hiukset löysälle nutturalle niin, että kasvoille putosi suortuvia pikemminkin peittämään poskia kuin kehystämään niitä.

Salla analysoi edellisen illan virheitään. Epäonnistumiset kasvattivat mieleen häpeän ja katumuksen pilven, jonka läpi oli hankala luovia. Hän yritti palauttaa mielensä äidin sanat, kun Salla oli lapsena hävinnyt shakkiottelun. Virheiltä ei voinut välttyä, mutta niistä saattoi oppia.

Mikä oli ensimmäinen virhesiirtosi?

Salla sai etäisyyttä omiin tunteisiinsa, kun hän analysoi tapahtumia kuin shakkipeliä. Edellisen illan pahin virhesiirto ei ollut päätyminen tuntemattoman miehen seurassa autioon puistoon. Se oli kuulunut Sallan strategiaan, aivan kuten pelin avauksessa saattoi olla järkevää uhrata sotilas tai pari saadakseen upseerit haluttuun asemaan.

Salla ei ollut myöskään tehnyt virhettä valitessaan tatuoidun miehen kaikkien häntä yökerhossa kiinnostuneina katselleiden joukosta. Ahnas katse ja Sallan takamukselle nopeasti pyrkineet kädet olivat vihjanneet, että mies oli hätäinen omissa siirroissaan. Keskittymiskyvytön vastapeli ei pystynyt ajattelemaan muutamaa siirtoa pidemmälle, joten etulyöntiasema pysyisi Sallalla.

Sen sijaan Salla oli tehnyt pahan virheen arvioidessaan miestä fysiikan lakien mukaisesti. Mies oli ollut muutaman sentin Sallaa pidempi, mutta hoikkarakenteinen, häntä vain viitisen kiloa painavampi. Entisenä fysiikan tutkijana Sallan olisi pitänyt kuitenkin muistaa, että lyönnin voimakkuuteen vaikuttivat muutkin asiat kuin lyöjän ja iskun vastaanottavan henkilön massat. Salla oli aliarvioinut vastapelerinsa iskunopeuden.

Huonolaatuisten tatuointien, poukkoilevan keskustelun ja Sallan vartaloa nuolevan katseen olisi pitänyt puhua puolestaan. Tämänäyttypiset impulsiiviset miehet usein kokeilivat nuoruudessaan karaten ja taekwondon kaltaisia harrastuksia, kunnes pitkäjänteisyyden puute ajoi heidät budosaleilta puistoon

marisätkiä käärimään. Kamppailulajien tuntemus kuitenkin lisäsi iskuvoimaa ja nopeutta, ja virhearvion lopputulos sykki nyt kipeästi Sallan poskipäässä.

Hän päätti lisätä asuunsa esimiehensä antamat silmälasit, joissa ei ollut voimakkuuksia, mutta jotka antoivat asuun vakavamman silauksen ja auttaisivat peittämään mustelmaa. Hän ei voinut kuin toivoa, ettei Ruth tai kukaan muukaan alkaisi udella, miksi Salla oli päätynyt hakattavaksi öiseen puistoon.

Salla pyöräili kaupungin rajan ylittävän puiston laitaa. Maahan pudonneiden mulperimarjojen makeanimelä aromi kyllästi ilman. Puhelin alkoi soida. Soittaja oli Cesare Pizzuto, Milanon poliisin murharyhmän päällikkö.

He olivat tapailleet viimeisen kuukauden ajan, vaikka mies olikin peruuttanut useammat treffit jatkuvien ylitöiden vuoksi. Toisaalta Salla ei pannut pahakseen suhteen hidasta etenemistä. Cesare oli läpäissyt jopa Sallan kämppäkavereiden tiukan seulan sekä huomaavaisuutensa että hyvän huumorintajunsa ansiosta, mutta vaikka Salla viihtyi miehen seurassa, ihastus ei ollut vielä siirtynyt perhosiksi vatsanpohjaan.

Salla tajusi olevansa etuajassa ja pysähtyi vastaamaan puhelimeen.

– Ciao, soitanko pahaan aikaan?

Cesaren ääni oli matala ja täyteläinen. Poliiseista koostuvassa bändissä soittavalla Cesarella oli myös sointuva lauluääni, mutta erityisen mieluusti Salla kuunteli miehen sisilialaisen aksentin sävyttämää puhetta. Hän tajusi, että puhui miehen kanssa oikeastaan mieluummin puhelimesta kuin silmätysten.

Cesaren suurin vika oli, että mies oli vaivaannuttavan komea. Oli vaikea antaa itsensä hullaantua, kun aina heidän tavatessaan Sallalla oli tunne, että he olivat epäsuhtainen pari. Puhelimesta oli helpompi olla oma itsensä.

– Pyöräilen juuri Ruthin luo Villa Laetitiaan. Meidän on tarkoitus käydä läpi materiaalia, jota olette lähettäneet Harlekiinista.

– Luulin, että olet menossa myöhemmin Bollaten vankilaan haastattelemaan sarjarikollisia, Cesare sanoi.

– Vankilaprojekti alkaa vasta huomenna, Salla muistutti.

Hän oli kyllä maininnut miehelle lähipäivien ohjelmastaan, mutta vapaana riehuva sarjamurhaaja tarkoitti poikkeuksetta ylitöitä koko murharyhmälle, ja väsymys alkoi vaikuttaa myös Cesareen. Mies oli pyydellyt useampaan otteeseen anteeksi hajamielisyyttään ja syyttänyt siitä työstressiä.

Salla kertasi miehelle Väkivaltarikosten analyysiyksikön tilaamaa, vakavia sarjarikoksia koskevaa projektia, jossa häntä ohjaisi Segre-säätiön johtaja, oikeuspsykologi Roberto Brambilla. He kävisivät vankiloissa haastattelemassa sarjarikollisia ja keräisivät näistä saamansa tiedot digitaaliseen rekisteriin. Segre-säätiö ylläpiti muun muassa vähäosaisten naisten auttamiseen keskittynyttä Naisten Keskusta, jossa Salla suoritti kliinisen psykologin työharjoitteluaan.

– Sarjarikollisista tekemämme tutkimus siis tekee meistä oikeastaan kollegoita, Salla sanoi. – Voi olla, että sinäkin hyödynnät vielä joskus meidän keräämiämme tietoja, kun arvioit, sopiiko rikoksentehtäjästä laadittu profiili epäiltyynne.

– Olisipa meillä epäilty jo tiedossa, mitä Harlekiiniin tulee. Etsimme paraikaa mahdollista silminnäkijää, mutta nainen tuntuu kadonneen kuin tuhka tuuleen. Näillä näkymin jatkan ylitöiden paiskimista koko loppuikäni. Ellei johto sitten päätä siirtää minua toiseen yksikköön. Sain jo ennakkomakua, kun pomot pyysivät apua UACV:ltä.

Cesare kuulosti tavallista lannistuneemmalta.

Väkivaltarikosten analyysiyksikkö antoi pyydettyä konsulttiapua rikosteknisessä tutkimuksessa, tai, kuten Harlekiinin

tapauksessa, tarjoamalla profilointiapua. Omien virkailijoidensa ohella yksikkö hyödynsi Ruthin ja Robertson kaltaisia oikeuspsykologian asiantuntijoita. Salla eli toivossa, että jos hänen työharjoittelunsa sujuisi hyvin, UACV saattaisi antaa tulevaisuudessa toimeksiantoja myös hänelle.

– Älä ota Väkivaltarikosten analyysiyksikön väliintuloa epäluottamuslauseena. Sinähän olet pyytänyt Ruthilta apua jo itsekin.

Cesare huokaisi. – Olet oikeassa. Soitin, koska olisin halunnut pyytää sinua kahville, mutta jos olet menossa Ruthin luo, toivotankin vain mukavaa päivää. Olethan varovainen? Harlekiini on iskenyt jo ainakin neljä kertaa aivan liian lähellä kotiasi. Vaikka et olisikaan todennäköisin uhri, hän metsästäää juuri sinun alueellasi.

Miehen äänestä kuultava huoli lämmitti. Samalla Salla tunsii häpeänsekaista huojennusta siitä, ettei joutuisi selittelemään miehelle poskipäänsä mustelmaa. Jo paria viikkoa aikaisemmin mies oli huomannut hänen käsivarressaan sinelmän, ja Salla oli joutunut valehtelemaan kömpelyydestään. Hetken kuluttua mies alkaisi kuitenkin ihmetellä, jos Salla olisi jatkuvasti mustelmilla.

Salla pani puhelimen pois mietteissään. Cesare oli joka tapauksessa oikeassa. Poliisi hapuili pimeässä eikä voinut sulkea ketään pois potentiaalisten epäiltyjen joukosta. Sarjamurhaaja saattoi olla periaatteessa kuka tahansa, vaikka joku juoksulenkillä vastaan tullut ihminen.

Sallan ajatukset kulkeutuivat edelliseen iltaan. Hänen olisi pitänyt olla varovaisempi. Poskipäähän jäänyt mustelma oli pelkkä aavistus siitä, millaisiin liekkeihin tulella leikkiminen olisi voinut päättyä.

PIMEÄSSÄ

RAUHATTOMUUS ISKI jo ennen kuin hän sai luettua artikkelin loppuun. Oliko poliisi saanut oikeasti selville jotain uutta, vai oliko juttuun vain piilotettu syötti häntä varten?

Hän luki kohdan uudelleen. Poliisi etsi todistajaa. Harlekiinin viimeisin uhri oli päivystänyt kadulla usein toisen prostituoidun kanssa. Oliko tämä nähnyt jotain murhailtana?

Hän avasi sosiaalisen median, siirtyi Alinan sivulle ja alkoi käydä läpi siellä olevia kuvia. Yhdessä niistä hymyilevä Alina esitelti vastasyntyntä lastaan, ja koko teennäisen iloinen asetelma sai raivon nousemaan uudelleen hänen sisällään. Jos Alina olisi edes myöntänyt olevansa surkea äiti, hän olisi voinut unohtaa tämän niin kuin muutkin ihmisroskat. Mutta tyttö oli inttänyt oikeudesta lapseen aivan kuin poika ei olisi ollut elävä olento vaan teini-ikäisen oikun seurauksena hankittu lelu. Hän tunsi valtavaa vihaa ajatellessaan Alinaa, joka olisi myynyt Matteon muutamasta huumeannoksesta, ellei poikaa olisi otettu huostaan.

Kuluvalta vuodelta oli vain pari kuvaa, ja hänen oli helppo rajata mahdolliset kohteet muutamaan Alinan kanssa poseeraavaan naiseen. Erityisesti vaalea, häikäilemättömän näköinen narttu kiinnitti hänen huomionsa. Nainen oli myös kommentoinut kuvan alle useammalla typerällä emojiilla. Hän siirtyi kommentoijan sivulle. Profiili ei ollut julkinen, mutta nimi siinä näkyi. Oliko Emma ollut Alinan seurassa tämän viimeisenä iltana?

Hän otti sivuista varmuuden vuoksi kuvakaappaukset. Toden-

näköisesti lehtijutussa oli kyse vain poliisin yrityksestä manipuloida häntä. Poliisi syötti usein lehdistölle vääriä tietoja, koska toivoi hänen olevan niin typerä, että tarttuisi täkyyn. Mutta kuva Alinan sivustolla näytti aidolta, joten ehkä tarina huorakaverista olikin totta. Ajatus herätti hänessä sähköisen tunteen, jotain hermostuksen ja innostuksen väliltä. Oli huolestuttavaa, jos hän todella oli jättänyt huomioimatta niin tärkeän yksityiskohdan. Toisaalta ellei hän olisi nauttinut haasteista, hän ei olisi koskaan edes ryhtynyt tähän.

Hän siirtyi toiselle sivustolle. Jos poliisi osasi hyödyntää mediaa, niin osasi hänkin. Kontrolli oli yhä hänellä, oli Emma nähnyt jotain tai ei. Piti ajatella kokonaiskuva. Lukijoiden oli ymmärrettävä, ettei hän ollut mieleltään sairas perverssi. Päinvastoin hän oli terveempi kuin yksikään heistä, sillä hän näki sairaalloisen yhteiskunnan luomien harhautusten läpi. Jonkun oli ajateltava yhteisön etua.

Tietenkään sitä ei voinut ilmaista niin suoraan. Suurin osa lukijoista eli moraalisten verkkojen sokeuttamina, ja siksi asiat oli esitettävä pehmeämmin, oli vedottava tunteisiin, piti valmistella maaperää.

Hän luki uudelleen nimettömäksi jäävää asiantuntijaa siteeraavan kohdan:

»Kukaan ei ole sarjamurhaaja syntyessään. Vaikka ihmisessä on sisäänrakennettu vietti aggressiivisuuteen, vaaditaan tietynlaiset olosuhteet vahvistamaan ihmisen geneettisiä taipumuksia niin, että tuntee olevansa oikeutettu tappamaan toisia, ja sarjamurhaajan tapauksessa jopa nauttimaan siitä.»

Häntä alkoi väistämättä hymyilyttää. Kuka muka saattoi olla aiheessa häntä itseään asiantuntevampi?

Hän oli kulkenut pitkän tien ymmärtääkseen, miksi metsästäminen tuntui hänestä niin luontevalta. Ihmisroskien siivoamisesta oli tullut oleellinen osa hänen identiteettiään. Aluksi hän oli epäröinyt miettiessään ristiriitaa omien arvojensa ja yleisinä

pidettyjen moraalisten normien välillä. Mutta kyse ei ollut lopulta hänen omasta valinnastaan. Nietzsche oli ennustanut hänen kaltaistensa erityisyksilöiden synnyn, eikä ihmiskunta koskaan menisi eteenpäin, elleivät jotkut uskaltaisi ottaa ohjia käsiinsä.

Mätien omenoiden poistaminen oli yhteiskunnan etu. Jos ihmisillä olisi kyky luovempaan ajatteluun, he tajuaisivat, että hän oli sankari. He katsoivat voimattomina, miten roskasakki lisääntyi ja vei koko ihmiskuntaa kohti turmiota. Hän oli varma, että ennen pitkää ilmaantuisi muitakin hänen kaltaisiaan. Kihlaaja oli teeskennellyt olevansa sellainen, mutta miehen läpi oli ollut helppo nähdä. Kihlaajassa ei ollut mitään erityistä, mies oli pelkkä sairaiden halujensa orjuuttama typerys.

Hän klikkasi uudelleen auki Emman profiilikuvan. Nainen vaikutti varteenotettavalta ehdokkaalta poliisiin etsimäksi todistajaksi.

Hän tunsi kiihtymyksen nousevan hyökyaallon tavoin. Metsästys oli jälleen alkanut.

TOINEN SIIRTO

SALLA OLI juuri ehtinyt puiston eteläpäätyyn, kun hän kuuli kilahduksen puhelimessaan. Vienosti tuoksuvien silkkialbtsioiden varjoon oli hyvä pysähtyä tarkistamaan, ettei viesti ollut viime hetken peruutus Ruthilta. Salla oli ottanut palaveria varten aamun vapaaksi työharjoittelustaan, mutta kiireinen professori oli perunut heidän tapaamistaan aiemminkin lyhyellä varoitusajalla.

Sähköpostin lähettäjän osoite oli tuntematon, ja kesti hetken aikaa ennen kuin Salla käsitti, mihin viesti viittasi.

Tapasin äitisi vain vähän ennen hänen murhaansa, ja hän sanoi epäilevänsä, että oli vaarassa. Sinun pitäisi lähteä Italiasta. Et voi muuttaa äitisi kohtaloa, mutta jos alat kysellä vääriltä ihmisiltä, joudut itsekin vaaraan.

Sallan ruumis ymmärsi sanojen merkityksen tietoisuutta nopeammin, syke kohosi korkeaksi, ja puiston äänimaisemaa hallitseva lintujen laulu väistyi korvissa kaikuvan kohinan tieltä.

Sallan suomalainen äiti oli kuollut muutamaa vuotta aikaisemmin. Virallisen selityksen mukaan skitsofreniaa sairastava äiti oli tehnyt itsemurhan Comojärvellä lähellä Sallan italialaisen isoäidin huvilaa. Sallalle oli selitetty, että äiti oli riistänyt itseltään hengen, koska ei ollut voinut tavata tyttärtään.

Hautajaisten jälkeen Salla oli kuitenkin saanut nimettömän viestin. Tuntemattomasta osoitteesta lähetetyn sähköpostin mukaan äiti oli murhattu, ja Salla saattoi olla samalla tavalla vaarassa. Hän ei ollut vastannut viestiin, mutta äidin kuolema oli saanut Sallan muuttamaan elämäänsä radikaalisti. Hän oli hylännyt isoäitinsä Silvian ylellisen kodin, luopunut kosmologian tutkijatohtorin paikasta isoäidin luotsaamassa tutkimusryhmässä ja ryhtynyt opiskelemaan psykologiaa.

Salla oli vastannut vuosien takaiseen sähköpostiin vain muutamaa viikkoa aiemmin. Siihen ei ollut reagoitu, joten hän oli ajatellut salaperäisen varoittajan hylänneen sähköpostiosoitteen kokonaan.

Salla luki viestin uudelleen. Joku, joka oli tuntenut äidin, kirjoitti hänelle suomeksi. Oliko äiti tavannut tämän ennen kuolemaansa Italiassa vai Suomessa?

Mieleen syöksähti muistikuvia lapsuudesta Susiperällä. Salla, äiti ja heidän kotinsa ympärillä levittäytyvä havumetsä. Laskevan auringon kultaama järven pinta ja pian koittava yö, jolloin äiti herättäisi Sallan pitääkseen tämän valmiudessa minä hetkenä hyvänsä hyökkäävän vihollisen vuoksi.

Salla oli odottanut nimetöntä, kasvotonta uhkaa vuosien ajan ja tajunnut vasta 15-vuotiaana, että vihollinen oli ollut olemassa vain äidin mielessä. Äidin, joka oli aikoinaan paennut Italiasta Sallan kanssa, kunnes isoäiti oli jäljittänyt heidät Susiperältä. Silvia oli toimittanut äidin pakkohoitoon ja vienyt Sallan mukanaan Italiaan.

Muistikuvat pokahtelivat rikki yksi kerrallaan. Salla hengitti syvään ja pani puhelimen pois. Edessä avautui maisema puiston keskiosaa hallitsevalle pienelle järvelle. Turkoosina hohtavan pinnan yllä lentävien lokkien naurussa kaikui itkun siemen, kaikki näytti samalta kuin aiemmin, ja kuitenkin Sallasta tuntui, että maailma oli muuttunut jälleen perustavanlaatuisesti.

Kuinka läheltä löydät pahuuden?

Salla Kotkan oikeuspsykologin ura etenee hänen mentorinsa Ruth Segren ohjauksessa. Haastattellessaan sarjarikollisia Salla tapaa uudelleen Kihlaajaksi kutsutun psykopaatin, jolla saattaa olla tietoja Harlekiinista, Milanoa terrorisoivasta sarjamurhaajasta. Mutta miksi Kihlaaja vaikuttaa niin kiinnostuneelta Sallasta?

Harlekiinin kiinnisaaminen muuttuu Sallalle entistä tärkeämmäksi, kun poliisi väittää syyllisen löytyvän Segren lähipiiristä. Samaan aikaan Sallaa vainoo ajatus äidin epäselvän kuoleman ja menneisyyteen liittyvien salaisuuksien selvittämisestä. Onko pahuus päässyt lähemmäksi kuin hän koskaan olisi voinut kuvitella?

